

LEOM KOLMNELA
SHPIRT, I ËMBËL SHPIRT
SONETE DASHURIE

BOTIMET TOENA

LEOM KOLMNELA

Shpirt,
i ëmbël shpirt

- sonete dashurie -

BOTIMET TOENA

Tiranë, 2015

Botuese: Irena Toçi

Redaktor: Kujtim Dashi

Korrektore letrare: Majlinda Bami

Përkujdesja grafike: Elida Stafa

Kopertina: Lavdie Cenmurati

ISBN

© Autori

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi i materialeve që përmban ky libër me asnjë mjet apo formë, as me fotokopje, as pjesërisht, pa lejen me shkrim të Botimeve Toena.

BOTIMET TOENA

Rr. "M. Gjollështa", K. Postare 1420, Tiranë

Tel.: + 355 4 22 40 116; 22 58 893

Fax: +355 4 22 40 117

E-mail: redaksia@toena.com.al

botimet.toena@gmail.com

[Http://www.toena.com.al](http://www.toena.com.al)

Nuk ka në botë varg të papërsosur
Që dalë ka nga një shpirt i plagosur.

Nuk ka asgjë në botë si dashurinë
Ata që nuk e dinë le ta dinë.

S'ka shpirt që dashuruar s'është njëherë
S'ka zemër që nga ndjenja s'është lënduar
S'ka jetë që nga dashuritë s'mori vlerë
Nuk vdiq askush njëherë pa dashuruar.

Ti ndje, o shpirt, e ëmbël shpirt
Jeton bota për ty dhe ti për të
dashuria është ajo që të jep dritë
më të shtrenjtë se dashurinë s'ka asgjë.

Ti ndje përherë, o shpirt i kulluar
Ti shpirt që qan e qesh e ti që dhemb
Ti shpirt që për dashurinë ke luftuar
Ti shpirt që vuajtjen e ktheve në këngë.

Qofsh shpirt i mirë, i bardhë apo i zi
I mbytur je përherë në dashuri.

*

Shpirt i ëmbël, në sajën tënde u krijova
Me ty, sa ëmbël, shpesh u dashurova.

Ti shpirt, ti perëndi, ti jetë pa fund
Ti dashuri që rron sa jeta vetë
Ti ndjenjë e zjarrtë që tradhtinë e mund
Kur ndien e dashuron me të vërtetë.

Nuk kam guxim të flas kurrë keq për ty
Ti ndez me zjarr çdo vrull dhe gjak rinor
Ti shndrit gjithçka, shikim je për çdo sy
Pranverë je dhe në prill, dhe në tetor.

E di, jeta është një lojë dashurie
Dhe ti, o shpirt, nuk je një nënë e keqe
Që kur largohet larg prej një fëmije
Një damkë e lë në botë famëkeqe.

Ti je veç dashuri, o shpirt i ëmbël
Në jetën e vërtetë edhe në ëndërr.

*

Ikën ti, mendimi fjalët gdhend
I mbahet besnik vegimit tënd.

Në skaj të një mendimi ty të mbaj
Kur shpirtin e stolis me bukuri
Më i lumtur se kurrë ndihem pastaj
Sikur në çast'n e parë më shfaqesh ti.

Me ndrisin sytë sikur atë çast të parë
Të sjell vegimi pranë pas kaq vitesh
Edhe pse koha larg na mban të ndarë
S'të zvogëlon ty ndarja, gjithnjë rritesh.

Në sfond të një peizazhi plot me dritë
Ëndërr e zbehtë zë shkon drejt perëndimit
Por syri, mbret i zemrës, i vë pritë
Duke e gllabëruar me thonjtë e mendimit.

Ti ikën larg bashkë me nurin tënd
Por mendja ime me vargje të gdhend.

Kapitulli I

Më kthen kujtimi pas një pasuri

(Zakonisht sonetet ndahen në këngë, jo kapituj. Sidoqoftë mbetet në dëshirën e autorit.)

1

Krenohet qyqja me një këngë të re
Lirinë e saj e gjen vetëm tek ne

S'këndon më qyqja plakë porsì njëherë
Nga ndarje e dytë nuk ngjallet ndarje e parë
Njësoj mendoj dhe unë si shumë të tjerë
Që ndarë janë dhe kanë për t'u ndarë

Tradhtia bukurinë e ka përkrahje
Një grua që të dyja i ndërron
S'i bën përshtypje prapë një tjetër ndarje
E ndarë do që të rrojë ajo gjithmonë

E qan zemra tradhtinë gjithnjë pareshtur
Një shpirt i ndare s'e njihka më tradhtinë
Me lot të ngrohtë një sy e mbanë të veshur
Dhe vyshk në prag të ëndrrës dashurinë

Rënkon një shpirt nga plaga e tradhtisë
Një zemër preh i bëhet dashurisë

Më kthen kujtimi pas një pasuri
Por aty ku të lashë më nuk je ti

Me ty, më s'jam të qeshim si një herë
Që festë të bëjmë për dashurinë e parë
Që vjeshta të na kthehet në pranverë
Dhe ndjenja zjarr, të mos njohë acar

Por dashurinë e parë ngrica e mori
Dhe dimri i ftohtë me dashuritë ndërron
Këtë e pamë që kur mbaroi nëntori
U ftoh papritur dashuria jonë

Një “vjeshtë-pranverë” gjithë natyra pati
Që dukej sikur kurrë s'do kish ndryshim
Por, ndërron si stinët nganjëherë dhe fati
Kështu ndodh dhe me ne, O shpirti im!

Por, prapë sa jemi gjallë, ende pa vdekur
Shpresojmë ndjenjën që humbëm për ta gjetur

Jam unë, poeti që të ka bekuar
Me dashuri të pastër, të kulluar

Nga mburrje e errët si t'mos jem krenar?
Kur më s'më ngel mendim për të menduar
Kur shpirti im jeton brenda në varr
Kur trupin dheu ende s'ka mbuluar

Nuk di unë për ty pse të shkruaj ende
Me trill dhe dashuri sa njerëzit të vuajnë
Të vazhdoj e të gërmoj të njëjtat sende
Që njerëzinë, të njëjtë, gjithnjë e ruajnë

Ta dish, në vendin tënd po t'ish një tjetër
Për ty dhe për askënd s'do kisha shkruar
S'do bija ndesh me ca poetë të vjetër
Që deshën përjetë rrimë të patrazuar

Por je! Gjithnjë pranë meje qëndron ti
Por jam dhe, ja pse shkruaj përsëri !

Me dashuri sundon gjithçka njeriu
Me dashuri gjen rrugën e tij edhe fatziu

Kush vallë me dashuri paska sunduar
Duke i vlerësuar më shumë dobësitë
Ti shpirt, që zemrën ma ke dobësuar
Dhe luan prapë me mua natë e ditë

O shpirt! Në gjirin tënd e kam lënë shpirtin
S'më duhet më se qenka shpirt i fyer
Nuk njihkam më as besën as virtytin
Kur veten nga ai shpirt e kam gënjyer

Në gjirin tënd i ruan ti të gjitha
Moralin, buzagazin edhe heshtjen
Por, shpirt, unë përveç teje ç'mund të kisha?
Veç kësaj zemre që preh u bë për heshtjen

Të kam veç ty dhe jam kaq i lënduar
Dhe pse të paskam, qenkam i vetmuar

Me ballin lart për tek ti jam nisur
Fytyrën nxiva, dashurinë e stisur

Por, për dashurinë në s'patë ti mëshirë
Do kesh mëshirë veç pak për ballin tim
Kur rrudhat përmbi të do t'i kesh fshirë
Fytyrë e jotja për të do jetë shpëtim

Dhe kur nga bota sytë do t'i ngresh ti
Që sillesh me të gjithë po aq keq
Me shpirti im s'do të ketë fuqi
Që fytyrën tënde veç me fjalë ta ndreq

Sa keq do jetë për mua atëherë
Me shumë do jenë zgjatur gjuhët e gjata
Kur rrugët mes ne të dyve do jenë prerë
Dhe dita do të nxijë me zi se nata

Atëherë do ta marr vesh se kam mbaruar
Nga ti dhe nga gjithkush do jem harruar.

Ti ndrin një rrugë, mund të ndrish një jetë
Jeton ti shumë dhe unë një mijë vjet

Mos vallë ti zbardhe malin me dëborë?
Dhe rrezën që verboi dy sytë e mi
Mos vallë ti ëndrrës i vure kurorë?
Që t'ia kaloje së vërtetës me magji

E bukur do jetë për mua çdo shëmtirë
Që porsì djall i mirë shëmbëllen
Nga mendja e lirë lind gjykimi i lirë
Nga gjë e mirë kurrë e keqe s'vjen

Gjithçka përreth më duket është një lojë
Që gjykimin e përbuz me një dëshirë
Çfarë do kthehet dhe çfarë do të shkojë
Më mirësi për ty do ta servir

Mos thuaj se qenkam shumë i prapë
Se gjithë pasurinë time ty do të ta jap

Për ty s'e mbaje sekret, as për askënd
E jap dhe shpirtin veç për qejfin tënd

Për qejfin tënd unë mund ta përbuz veten
Dëshirë dhe preh s'do kenë më një dallim
Pra, nga çasti i ëmbël ta ëmbëlsojmë jetën
Dhe dashurinë le ta korrим si shpërblim

Dhe shpirt e mendje kur plot me liri
Do të dalin bashkë që të dëfrejnë
Plaku do të ndjehet një i ri
Që pas grave bredh plot me ndjenjë

Nga smirë e errët ende s'jam dorëzuar
Një jetë me dashuri kurrë s'do ketë fund
Por veç për ty një ndjenjë paskam privuar
Që pors i një foshnje të përkund

Jam i lirë, por brenda burgut tënd
Zemra jote e vogël s'ka me vend

S'e ndaj dot nga vetja çfarë ti sheh
Atë hije që e ndjen por më s'e njeh

Të do dhe s'ka dyshim, e shkreta hije
Që shkrihet si paditur tok me ty
Në gjunjë para teje, sa herë që bie
Të mjerë jemi bashkë që të dy

Të jetë, kjo hije e hënës së pashuar
Oh, ç'mrekulli mbi ty aq shumë ndriçon
Të mbron kjo hënë si njeriun më të çmuar
Dhe dritë i fal më shumë botës sonë

Përmyse dritën më le në errësirë
Një hije që s'e do as vetja vet
Kur s'ka njeri në botë më të nxirë
Kush gojë më s'ka, me ty më dot nuk flet

Por hija prapë njeri u bë sërish
Se dritën tënde marrë ty ta kish

Për ty i rashë botës anë e mbanë
U lodhën sytë, lotuan, kur të panë

U nisa dashurinë për ta marrë
Aty ku portë e djallit të kish mbyllur
Ndaj vetes duke dalë gënjeshtare
Me përbuzjen duke u kacafytur

Të desha, por kuptova që s'kish vlerë
E tepërt ish çdo ndjenjë që mbartte hall
Më e largët do të ishe ti përherë
Kur zemra dhe më shumë mbushej me mall

Mendova se do t'gjeja ty një ditë
Dhe pse e dija se do më poshtërosh
Gabim i bëra prapë llogaritë
Një jetë të gjatë kështu e çova bosh

Dëshmitare mund të jetë kjo botë
Dhe pse keq për ty nuk flitka dot

Kapitulli II

Sonetet e beqarit

Me veten do që të kesh pakëz mëshirë
Dhe jetën ta jetosh siç është më mirë

Sille ndër mend një shtëpi të boshatisur
Ku s'qeshin zëra dhe as qajnë fëmijë
Mos lë një shpirt, që për t'u arratisur
I humbi të gjitha bashkë me dashuri

O mbret sovran, i ideve që s'shterrën
Në pragun tënd vendos dhe ti një lule
Kujto sa bukur e sjell lulja pranverën
Ndërsa një flutur përmbi të do ulet

Kështu, shijojë gjithë atë ndriçim
Që lulja jote do të ndrisë për ty
Mendoje jetën si një gjelbërim
Ku mund të pushojnë të artit sy

I vetëm, jetën ke për ta përçmuar
Bashkë me dikë ti ke për të lulëzuar

Kur ta duash veten ti më tepër
Sill pranë vetes edhe dikë tjetër

O ti, që qesh në pragun e mjeruar
Nga gjithë kjo jetë po ngele fill i vetëm
Do vijë një ditë dhe ke për të gjykuar
Se mbi të gjitha ku e humbe jetën

Do mbetsh pa mend, kur të bësh hesapet
Gjithçka e shkuar humbi në humnerë
Kur do të thuash më mallkuan fatet
Pse veten tënde ndave nga të tjerë

Mendo sa bukur do të mund të thoshe
E kam një shok dhe unë njësoj si veten
Dhe para teje do të dalë jot shoqe
Sa herë që ti të ndihesh krejt i vetëm

Lirisht, mund të thuash, kjo është engjëlli im
Që m'i mbush netët plot me ndriçim

Ngjall kujtimin një mendim i bukur
E ndez ditën qoftë veç dhe një flutur

Mos lejo që në errësirë të digjesh
Pa mëshirë vetmia të të nënshtrojë
Si i vdekur mos u mundo të hiqesh
Ndërsa ngjallja mund të të ndëshkojë

Oh vetmia, kur vjen më krahëhapur
Plot me vrer e zjarr dhe me qortime
Si një trung pa frutë ka për të t' mbajtur
Me një jetë të nxirë dhe pa dëfrime

Vjeshta jote kur të jetë zbuluar
Në një vit kur gjethet bien shpejt
S' do gjesh sy as për të dashuruar
Çfarë të bukur quajte në jetë

Do ta shohësh, humbe pasurinë
Sepse nuk vlerësove dashurinë

Kush mendon se mund të rrojë i shkretë
Do gabojë, njeriu ka veç një jetë

Merr me mend një pemë të pavaditur
Në shkretëtirë, kush s'ka kujdes për të
Shih një pemë që ngjan zemër e ndritur
Se dikush dorën përmbi ia vë

Do dallosh ndryshimin në mes tyre
Kështu do ndryshojë jeta dhe për ty
Nga një sy i dalë prej mynxyre
Do shndërrohesh ne, i ndritur sy

Bëje vepër, jetës pa iu lutur
Sa filizat s't'i ka përvëlur
Dhe sa qëllimet e egra për t'i zbutur
Mos vepro si një i dëshpëruar

Po bëre siç bëjnë plot të tjerë
Jetën tënde do paguash me vlerë

Ngjyrosi vitet plot me bukuri
 Me beqarinë s'ka dhe as s'do ketë ujdi

Sa herë i thua jetës, ç'më zbukuron mua?
 Kush rindërton, ç'konsideroj rrënime?
 Mos qesh me veten për ato çfarë thua
 Pranoje, thuaj qenkam ëndrra ime

Gjithë ato kujtime që i le mënjanë
 Nga penda aq e pavlerë qenkan gërvishtur
 Pse dot asnjë të mirë s'ta sillka pranë
 I kundërvihesh vetes pa e ditur

Sa skena të bukura i patë strehuar
 Dhe sa veprime pa mend, të babëzitura
 Gjithçka të keqe e pate luftuar
 Dhe ja ku je, prapë tek e paditura

E humbe tok me veten, fis dhe far
 Që kur vendose të vdisje beqar

Vlerësoje veten si zot të vërtetë
 Që portën fatit ia hapi vetë

I ri ti je, i besës dhe fisnik
 Vetë jeta ta dhuroi fatin pa cak
 Por nëse jetës do t'i jesh besnik
 Shfrytëzoi huqet e saj sadopak

Dhe kur nga ajo me jetë të jesh paguar
 Me shëndet plot, edhe me plot fuqi
 Falënderoje për çfarë të ka afruar
 Dhe shko përpara më shumë siguri

Mes dy dashurive kur të jetë bërë urë
 Ti urës këmbë bëju mundësisht
 Kurrë mos harro asgjë edhe sikur
 T'u biesh gjërave fare shkurtimisht

Nëse u linde si simbol lavdie
 Prano të vdesësh vegël dashurie

Çfarë para ke, mos lë të shkojë më pas
Të shpejtën mos e merr kurrë me avash

Në shkak, t'u bë një shërbim i tmerruar
Që si sëmundje pa shërim t'është ngjitur
Gjithë të këqijat që ke grumbulluar
Mendjen e zbehtë kanë për ta tronditur

Por ti mos thuaj qenkam shumë i vjetër
Kështu për veten, ki më shumë mëshirë
Për veten tënde ki kujdes më tepër
Ç'ta afron jeta, pranoje me dëshirë

Mos e prit lajmin e keq veç me të qarë
Gëzimin e dhimbjes, mos kthe në torturë
Beso më shumë tek ndjenja e parë
Dhe para vetes bëhu edhe më burrë

Kështu kur vetë ta marrësh një vendim
Thuaj, e bëj, sepse e kam për qellim

Mendo të mirën tënde dhe vepro
E mirë për gjithkë do jetë ajo

Nga unë dhe koha ti e rendit më bukur
Një dritë që rron më shumë se sa ky varg
Mbi një pasqyrë ku ndrin fytyrë e lumtur
Një lule kur e vendose në një prag

Nga qielli s'bien jo falënderimet
Por bota e tërë të ka falënderuar
Rron tek njerëzit më shumë se sa kujtimet
Një ide sa vetë bota e çmuar

Ti preh e botës s'je, veç sa për dije
Sa ky varg njësoj ti je i vyer
Që i fal mendjes edhe zemrës shije
Edhe botës, dritë të shkëlqyer

Vlerësoje veten si shumë të tjerë
Që nga e mira jote marrin vlerë

Më mirë të çelë një lule e gabuar
 Se sa një vend ta lëmë pa lulëzuar

Dhe pse gabuar i zbatojmë vendimet
 Gabim kur bëjmë pendohemi me shpejtësi
 Sepse s'i s'kthejmë pas dot ndryshimet
 Me fjalë, as lutje dhe as me hyjni

Me ngjyrë tmërri kur e ke mbuluar
 Ç'ka koha vetë me shije ta servir
 Një shpirt i lodhur s'duhet tejshtrenguar
 Nga një mendje që për prapësi u prir

Çfarë na ngjanë sikur ka shumë kuptim
 Dhe që do ta vlerësojmë ne përherë
 S'mund ta shohim vetëm me dyshim
 Sepse na gënjeu ngadonjëherë

Kur nga fundi i shpirtit diçka nxjerr
 Mos u huto shumë, po të jetë sterrë

Me ndjenjë s'mund ta kursejmë çfarë e duam
E gjejmë ne ndjenjën me shpirtin po punuam

“Durimshpërdorur” me të drejtë ta vunë ty emrin
Gjithçka ëndërrove me një frymë që s'është
Dhe kur mes botës e kërkove vendin
Të gjej një vend për ty asaj iu desh

Ta lidhi bota fatin me një lak
Të la të prapë, të lodhur, të harruar
Kështu shpirtin ta mori pak nga pak
Mes të lumturve, të trajtoi si të mjeruar

Ti s'ke arsye prej saj për t'u tërhequr
Ti ëndrrën tënde, mbi shpagim e mbart
Sa keq do ish përmbi një majë të ndezur
Të rrije poshtë ti, të tjerët lart

Ti këto gjëra i kupton dhe vetë
Të ngjitesh atje lart do ca vullnet

Ta dish s'ka sy që qesh, as shpirt që qan
Dy njerëz në mes tyre po s'u panë

Ndërgjegjen mbaje ti gjithnjë të pastër
Tërbimin që me ty do përpëlitet
Kushtrimit që të afron shumë me natën
Kërkoj me ngulm të ta sjellë ditën

Dhe kur nga drita e saj të jesh pushtuar
Mendjen ta shtjellosh ti me kujdes
Kur mendjen mirë ta kesh përpunuar
Thuaj i vetëm, gjallë, nuk kam pse vdes

Atëherë si mund të bësh ti art me veten?
Sikur një figurë pranë teje ta pikturosh
Me një peizazh ta ndërrosh krejt jetën
I gjallë më shumë, edhe më bukurosh

Ti artin tënd të përkryer e mbërrin
Kur me një grua ta mbushësh shtëpinë

Kapitulli III

Sonetet e beqares

Bukurinë e gjen tek vetja jote
Kur me sy hap portën e kësaj bote

Mos vallë mendon se heshtja zbukuron
Atë pjesë të jetës që e zbukuron veç ti
Atë që mendja dot nuk ta mendon
Mos vallë po trembesh nga një dashuri?

Oh, sa e ëmbël është një ndjenjë fisnike
Që përmbush një trup të zbukuruar
Thua për dikë qenkam një mike
Dhe pse s'je akoma dashuruar

Vlerë e nderë do kenë çmim më të lartë
Për bukurinë do ketë sy dhe më shumë
Gjithçka që gjer dje quajt e t'pa fat
Do të derdhet me të keqtë në lumë

Pra, shpërdoro ti gjinjtë e kureshtjes
Që ushqim të mos i japësh heshtjes

Hapen sytë, errësira bëhet dritë
Sheh përreth se si ndrin fati yt

Gjëja më e praruar je ti, pa dyshim
Në gjithë këtë botë e zë vendin e parë
Mbroje veten tënde me gjykim
Çfarë ta fal natyra s'duhet sharë

Borxh, ia more dikujt bukurinë
Vetëm sa për këtë pjesë të jetës
Ndaj na trego që edhe ne ta dimë
Ç'të mungon që s'ia jep gjithçka vetes

Oh, sa mirë, dije do të ndjeheshe
Sikur një burrë të hijshëm ta kishe pranë
Do të gjeje me kë të rrëfesheshe
Më s'do njihje frikë, as shpirt që qan

Mendo mirë për çfarë ty po ta thonë
Kështu është dhe do të jetë gjithmonë

Beso në vete, më pak në të tjerë
Ka vlerë gjithkush, por ti ke më shumë vlerë

Kam gjithçka në veten time thuaj
Që të bashkohem me dikë tani
Nga sëmundje e vetmisë mos vuaj
Je e bërë, ta dish, për dashuri

Shendin tënd ti kurrë mos shpërdoro
Gjithçka çfarë njohe pak apo më tepër
Thuaj jam një lule dhe lulëzo
Jo veç me mendim, por dhe me vepër

Dua dikë, thuaj, ja pse jetoj
Dhe që ta ndjesh se je dhe pjesë e tij
Do të ndjehesh e vetme po njësoj
Por kësaj here bashkë me dashuri

Nga një anë ti do jetosh e lumtur
Nga një tjetër do ndjehesh më e bukur

Erdhi koha, që të zbukurohesh
Dhe pse nga kjo pakëz do lëndohesh

Pra, kur ti krahasosh ëndrrat e tua
Me të atëhershmen e vetmisë së vjetër
Mund ta ndjesh një sy që t'u verbua
Por me mendje do të jesh një tjetër

Do ta dëgjosh zërin këshilltare
Që nga ti dikur kish mësuar
Shpirtërisht do ndihesh pak e vrarë
Dhe në mendje pakëz e hutuar

Por kërko më shumë, më shumë do gjesh
Mos e frikëso veten me kujtime
Në rini gjithçka lulëzon më shpesh
Ja pse marrim dhe më shumë shpërblime

Por, mendo një herë si një e rritur
Se martesë të bën më të ditur

Mbi të gjithë do ta ndjesh, qenke ngritur
Kurrë më parë, ku je, s'kishe arritur

Ngre flamurin tënd përmbi të tjerë
Që të ndjesh ndryshim me të vërtetë
Vetë i dytë do kesh dhe më shumë vlerë
Se mbi një, më shumë vlejnë dy vetë

Nga ide pa dalje e nënshtuar
S'do të kesh më shpresë të shërosh ëndrra
Kur me veten të jesh ngatërruar
Për dikë dhe ty do të qajë zemra

Hiq nga vetja ç'ta dhuron ligështinë
Tek dikush kërko më shumë lavdi
Do ta shohësh do t'i shtosh fuqinë
Vetes tënde edhe vetë atij

Pra mendo, s'do ketë gjë më të bukur
Se sa ti dhe ai të dy të lumtur

Kapitulli IV

Sa fjalë në këtë varr
paskam groposur

Sa fjalë në këtë varr paskam groposur
Për ju në varg kam për t'i shpalosur

O mik, ti që sundon në veten time
ti që këndon në heshtje papushuar
ti që në varg i kthen këto mendime
herë me t'ëmbël e herë me t'ashpërsuar

Çdo varg i thjeshtë a s'është një histori?
Çdo fjalë, një çast, a s'e ka përcaktuar?
Dhe që çdo mendje më shumë të ketë lavdi
a s'duhet vallë të rrojë e dashuruar?

Këndo tradhtinë, këndo edhe miqësinë
gjithçka në jetë, të keqe dhe të mirë
gruas krenare këndoi ti për lirinë
dhe burrit këndoi për gjykim'n e lirë

O mik i mirë që ende s'qenke ngopur
këndo gjithnjë asgjëje pa iu ndrojtur

Forcën aq të madhe e ka shprehja
sa dot nuk mund ta përmbysë as dhe vdekja

Kur shprehja ka kaq forcë sa të na bindi
mësim të marrim prej saj dhe t'i besojmë
mendimi kur ka forcë sa të gdhendi
gjykimin sa dikë mund ta dënojmë

Të shtrenjtat orë aq të dëshpëruara
që shkuam kot duke mashtruar veten
dhe letrat nëpër tru aq keq të shkruara
sa shkak u bënë për ta dëmtuar jetën.

Sa luftëra bëjmë, për të dështuar
dhe sa luftojmë veç për njëckë fitore
kërkojmë te vetja shumë dhe papushuar
për të mbërritur tek e drejta prore.

S'e gjejmë përse luftën e humbasim
por këmbëngulim që jetën ta zgjasim.

Dashuria për çdo shpirt është një stoli
Që dëmshpërblehet veç nga një tradhti

Tradhti dhe dashuri u lindën bashkë
për njëra-tjetrën ato janë shkaktare
dashuria është ndjenja më e lashtë
tradhtia me të lindi si tradhtare

Prej shpirtit kur shpërtheu dashuria
si gonxhja çeli lulja e bukurisë
me të shpërtheu bashkë dhe lumturia
iu ngjit asaj petale e tradhtisë.

Krah njëra-tjetrës në jetë janë vendosur
porsi një urdhër me gojë dhe me shkrim
njëra dëshmon jetën e përsosur
tjetra si dëshmi mbron xhelozinë.

S'i ndan ato askush dhe s'ka për t'i ndarë
Do rrojnë gjithnjë siç rrojtur kanë dhe më parë.

Kapitulli V

Me stil soneti
ty po të këndoj

